

XXIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 13. Februar 1912.)

Udvalget er enigt med Ministeren i det Synspunkt, han ved Lovforslagets Forelæggelse stærkt fremhævede, at det i særlig Grad er for Børnenes Skyld, at et Lovforslag som det foreliggende bør gennemføres. Der er saa meget større Grund til at gennemføre et saadant Forslag, som Loven af 27. Maj 1908 angaaende Børn udenfor Ægteskab har stillet disse betydeligt gunstigere end fattige i Ægteskab fødte Børn, som have mistet deres Fader eller Moder.

Der kunde maaske have været Grund til, hvad man ogsaa fra flere Sider i Udvalget har ytret Ønske om, at man havde taget hele vor Lovgivning om Understøttelse af Børn op til samlet Overvejelse, saa der paa dette Omraade kunde bringes større Ensartethed til Veje. Da Overvejelsen af samtlige herhen hørende Forhold imidlertid vil kræve betydelig Tid, og da man nødig vil medvirke til, at nærværende Lovforslag ikke skulde blive gennemført i denne Samling, udtaler Udvalget blot det Ønske, at Ministeriet inden længe vil undersøge, om det ikke maatte være formaalstjenligt at træffe Foranstaltninger til, at hele denne Side af vor Lovgivning blev underkastet en fælles Drøftelse. Man

har med dette for Øje indsat en Bestemmelse om Lovens Revision (Ændringsforslag Nr. 13).

Udvalget har kunnet tiltræde Lovforslagets Hovedprincip, at der af det offentlige uden Fattighjælps Virkning skal ydes fattige Enker og Enkemænd en Understøttelse som Bidrag til Udgifter ved deres Ægtebørns Underhold og Opdragelse, en Understøttelse, der fastsættes efter et Skøn i hvert enkelt Tilfælde. Naar der i Udvalget er opnaaet Enighed om dette Hovedprincip, er det ikke, fordi det er et Udtryk for *samtlige* Udvalgsmedlemmers Ønsker; den Tanke har været antydet, om det ikke var muligt at gaa Forsikringsvejen, hvorved Princippet „Hjælp til Selvhjælp“ vilde blive bragt i Anvendelse; ligeledes er der ført en kort Forhandling om, hvorvidt det vilde være formaalstjenligt, i Stedet for at fastslaa „det frie Skøn“ i Loven, at indføre faste Takster. Det er endvidere blevet anført, at der maatte skelnes mellem selvforskyldt og uforskyldt Trang, og dette kan ved en første Betragtning være en ret tiltalende Tanke; imidlertid er det jo Lovforslagets Princip i første Linie at have Opmærksomheden henvendt paa Børnene, og